

Küskün Yürekli Kadın

– EMI ÖZTÜRK · 06 Ekim 2013

Sımsıcacık gözyaşlarıyla,
Hayaller kurmaya korkar olmuştu,
Mavileri savurmak,mavilerde boğulmak,
Çırpınan kanatlarının ahengiyle,bir kadın vardı,
Sislerin arasından ve tutmak beyaz martıyı,
Bakışlarında seyretmek evreni,
Saklambaç oynar gibi,bir görünüp bir kaybolan,
Siyah gözlerinde ki hüznünü bitiremediği,

Yalnızlığı vardı ,ta ezelinden beridir,
Ve şöyle fısıldadı kadın?
Elbet yok edeceğim seni yalnızlığım
Çare lazım şimdi suskunluğuma,
Elleriyle parçaladı karanlığın gölgesini,
Elbetteki zaman dönebilir,değişebilir,
Bir his dolar bedenine,bozguna uğramış,
Hüküm giymiş acılarına inat başkaldırarak,

Haykıran bakışların düşleriyle,
Yine yalnızlığın senfonisi çınılıyordu,
Gecenin sıfır iki ,yirmi dört saatinde,
Asırlar sürececek gibi gelmişti bu tek başınalığı?
Birden kuzey kutbunda kürek çekerken buldu kendini,
Amansız buz kesdiği yalnızlığı öyle çok üşütmüştü ki,
Ekim sürgünlerinin,sıfır altı,onuncu ay,iki bin on üçüydü,
Duyguları karanlık,çığlıklar korkuttu kadını,
Derin bir iç çekerek,kimsenin duyamayacağı ses tonuyla,
Yalnızlığımın mahkümüyetindedir izlerin ağyar...

Emine ÖZTÜRK/Balım Sultan/